

Eiger 80letý:

Jubilejní zdravice k výročí prvorýstupu severní stěnou Eigeru

V jedné z letních Montan jsem psal o jednom splněném snu v podobě volného (AF) průstupu klenbou Macochy. Neuplynulo zas tak moc času, a už tady byl další splněný sen: severní stěna Eigeru. Severka Eigeru je asi nejslavnější severní stěna Evropy, opředená pavučinou strašidelných příběhů i legendami o bohatýrských horolezeckých výkonech. Tipuji, že o existenci severní stěny Eigeru ví většina boulderistů i himálajistů. Jen málo z těch, kteří lezou v horách, by si ji nechtělo vylézt.

Severní stěna Matterhornu, severní stěna Grandes Jorasses, severní stěna Eigeru, severní stěna Tre Cime. A El Capitan a Marmolada. A Starosta a Starostová v Ádru. A údolka na Kapelníka. A... Etalon stěn, které patří k pilířům horolezecké gramatiky. Alespoň tak jsem to vnímal, když jsem se trochu rozkoukal v souřadnicích horolezeckého světa. Čas plynul, pořád je toho spousta co lézt, ve Švýcarsku vždycky bylo draho a... Najednou jsem se na pískovcích rozbil tak, že

nebylo jisté, jestli mě nějaké lezení ještě bude zajímat. Cítil jsem se poněkud dotčeně a zaskočený: „Ještě jsem si nevylezl Eiger, a už jsem se rozbil?“ Taková nekázeň!

Po čase mi trochu otrnulo a už jsem začal špekulovat: „Pod stěnu jezdí vláček... S vrtulničkama to tam maj nacvičený... pojištěný jsem... Baču naložím jako soumaru! A hyjé oslíku! To by byl supertest úspěšnosti rehabilitačních pracovníků.“ Plán byl jasný: „Zkusíme,

jak to půjde, cestou nahoru když tak trochu zatnem zuby, a dolů si stopnu vrťas.“ Nakonec jsme dali Eiger (klasickou cestou z roku 1938) čistě, tj. bez vrtulníku. Noha vyspravená titanem začala bolet u tzv. těžké spáry, tj. někde v první čtvrtině výstupu, a bolet už nepřestala. Ta pravá komedie však nastala při sestupu západní stěnou, který jsem volky nevolky absolvoval „na raka“, neboli pozpátku. Chvillemi jsem se spouštěl po břiše nebo „našlapoval“ pouze na koleno, abych minimalizoval kontakt rozdrážděné tlapičky s čímkoli materiálním. Vypadalo to asi neobyčejně tragikomicky, neboť Bača cestou dolů musel odmítavě vyřizovat několik telefonátů, kterými nás zaměstnanci ze stanice Eigergletscher přesvědčovali k tomu, ať se necháme zachránit vrtulníkem, který pro nás miní vyslat dřív, než bude pozdě. Jeden z nás totiž budil dojem, že je smrtelně zraněn a buďto se zřítí západní stěnou do trhlin ledovce, nebo co nevidět zemře vyčerpáním. K ničemu takovému kupodivu nedošlo. Radost byla veliká jako celá Afrika.

Zde bych mohl skončit a konstatovat, že počasí bylo, až na bouřku při dolezu na vrchol, docela dobrý a podmínky ve stěně taky. Po návratu jsem se však začel do knížky *Bílý pavouk* jednoho z prvovýstupců severní stěny Heinricha Harrera a výstup si prožil ještě jednou a pod jiným zorným úhlem. Znovu jsem si uvědomil, jak výjimečná tahle linie asi navždy zůstane navzdory tomu, že ji lezou dnes i invalidé. Vlastně něco z objevitelského dobrodružství, jež číší z Harrerova popisu, zůstává nutně přítomné i v době moderních komunikačních technologií, které vám zprostředkují nespočet videí z průstupů severní stěnou natáčených shora, zespoda, z boku, z letadla i ze stěny, zvenku i zevnitř. Pociť z pachtění se obrovským ledovým polem, konfrontaci s obrovskými rozměry stěny, pocit ostrážitosti plynoucí z toho, že přibližně polovinu horolezecké cesty dlouhé přes čtyři kilometry lezete sólo nebo nejlépe souběžně, to se asi zatím nedá technologicky přenést do obývacího pokoje.

Zároveň je třeba podotknout, že stěna je to poměrně těžká i lezecky, akorát mezi strmými lezeckými úseky je hromada „lejtkářiny“. Po stránce fyzické náročnosti lze severku Eigeru doporučit těm, kteří v Tatrách v pohodě lezou šestky v mačkách s batohem na zádech a rádi chodí do schodů. Tak např. Hinterstois-

Dobrou náladu s sebou

serův traverz ve třetině stěny, který byl klíčem k horním částem, není vůbec jednoduchý. Respektive je jednoduchý, ale pouze díky tomu, že je v něm natažený fix. Ten tam měli i prvovýstupci, neboť jeden z nich (Vörg) si jej tam o rok dříve prozřetelně zanechal, a spolu s Rebitschem předvedli poprvé úspěšný návrat ze stěny v podobě dvoudenního sestupu z horních partií stěny. Vörg se účastnil ve dvojici s Heckmairem i úspěšného prvovýstupu. Že jej realizovali spolu s Kasparkem a Harrerem nebyl plán, ale výsledek náhodného setkání ve stěně. Vörga Harrer popisuje jako totálního klidase, „bivakovacího krále“ schopného přečkat v pohodě noc v jakékoli pozici a za jakéhokoli počasí. Špičkového horolezce natolik prozíravého, že se vrátil ze stěny živý díky tomu, že inkriminovaný traverz zajistil fixem.

Při prvovýstupu Harrerovo družstvo lezlo první část stěny jako první:

„A pak stojíme před oním místem, které Matthias Rebitsch a Ludwig Vörg loni pokřtili na Hinterstoisserův traverz. Skály, přes které musíme traverzovat dole, jsou skoro svislé. Dole se lámou do prázdna. Jímá nás úcta k Andreasu Hinterstoisserovi, který místo přetraverzoval v laně k Prvnímu ledovému poli. Plni vděku a uznání vzpomeneme i na Vörga a Rebitsche, kteří tu nechali lano. Zkoušíme je. Drží a je pevné... Jak tenhle traverz zdolat, víme z vyprávění, popisů, fotografií. Skály jsou jako vyhlazené. Noze, hledající nějakou třecí plochu, nedávají oporu.“

Tak přesně tohle nebo něco podobného se honilo hlavou i nám. Vůbec se nedivím, že jeden z tragických pokusů skončil nemožností absolvovat traverz zpátky. Myslím, že by se to nepodařilo ani většině dnešních lezců s jejich vybavením. Vyhlazené vápencové plotny ve sklonu 70 až 90 stupňů pocákané ledem. Vlastně by mne docela zajímalo, jestli má

klasická cesta nějaký český volný přelez. Bača říkal něco o tom, že volně v lezečkách je traverz asi za 7, akorát v něm není čím jistit, nepočítáme-li natažený fix. Za deště a vichru zkoušet přelézt sedmičkový rajbas by se pravděpodobně nepovedlo ani šampionům, co lezou na skalách desítky. Za svítání, s batohem a v minusových teplotách, kdy se tam ocitne většina horolezců, je nejlepší taktikou vyjádřit v duchu úcty Hinterstoisserovi a stylem via ferrata upalovat k prvnímu ledovému poli.

Harrer s Kasparkem ve snaze neponechat nic náhodě za traverzem uložili pro případ nutného ústupu stometrové lano, po kterém by mohli sestoupit i kolmo dolů přes bariéru, kde zemřel kvůli krátkému lanu děsivou smrtí Toni Kurzu v roce 1936 pár metrů od záchranářů a před jejich zraky.

Práh z prvního na druhé ledové pole vypadá snadno, ale obtížemi zaskočil ne-

jen nás, ale i Harrera: „Tahle zledovatělá skalní bariéra se přece vůbec nezdá těžká. Prostě se pod ní zatluče sebezajišťovací skoba... Ale není tu žádný štand. Nejsou tu ani trhlínky pro bezpečnou skobu a nejsou tu žádné chyty. Hornina je souklonně vrstvená. A skála je od dopadajícího kame-ní vyhlazená, obalená sněhem, ledem, sutí, pískem ... Spára z ledu, skály a vody nena-bízí skoro žádné chyty. Je velice obtížná ... než se dostaneme na Druhé ledové pole, trvá nám to celé hodiny.“ My měli tzv. le-dovou hadici, nebo flašku, sice pokrytou vrstvou ledu a firnu, a díky modernímu lezeckému vybavení do ledu jsme byli za chvíli nahore, ale strmost, delikátnost

a nejistěnost se týkala i nás a bude se týkat i dalších zájemců o průstup. Klasifikace? Jde to, ale opatrně.

Na konci druhého pole je pěkné vyhlídkové místo s roztomilým názvem Bivak smrti. Jak jinak než na památku dalších bohatýrů, kteří se dostali velmi vysoko. Řekl bych, že od této chvíle stěna ztěžkne. Zatímco dosud to byla lejtkařina proložená těžkými úseky, nyní převažuje regulérní lezení proložené občasnou lejtkařinou. Za Bivakem smrti začíná strmá rampa, kde se nachází nejtěžší lezecké úseky. Prvovýstupci zde zaznamenali první „tlamy“: „Rampa. Patří k této stěně, kde vše je obtížnější, než se zdá. Nedá se

„vyběhnout“... Pozoruji Fritze, jak klidný-mi, pravidelnými pohyby získává na výšce. Už je asi dvacet pět metrů nade mnou. Náhle sklouzne. Vylomil se mu chyt? Ne-našla jedna noha oporu? Nevím. Všechno se událo tak rychle... Máme štěstí. Lano přeběhne malý sněhový hřeben, zařízne se do firnu. Tím je dynamika pádu zbrzděna, že trhnutí, které mám vydržet, je celkem snesitelné. Nezranil se Fritz? Už jsem klidný. Přítel zabručí pár slov, je to bojovná kletba! A pak hned leze dál. Už je na Rampě a stoupá dál, jako by se nic nestalo, dokud na něj nezavolám, že došlo lano. Když za ním vylezu, podívám se na místo pádu. Fritz se volným pádem zřítíl

ze šikmé Rampy asi osmnáct metrů kolmo dolů a bez váhání vylezl zpět strmou spárou. Už o tom nemluvíme.“

„Pozdě odpoledne se všichni čtyři opět setkáváme. Rampa se nad námi úží a vyústuje v kolmý zářez se spárou. Tou teče voda. Nikdo z nás nemá chuť bivakovat v mokru... Navíc si myslíme, že to pro dnešek stačilo. Trhlina bude rozběhem zítřejšího dne.“

Tak přesně tohle se stalo i nám. Z převislého komína chčije voda, jsme docela unavení, je pozdní odpoledne. Představa mokrého oblečení na bivak nás neláká. Strmý komín si necháme na zítřek. Dolézá nás dvojice lezců z Dolomit a se smíchem děkují za perfektní prošláplou stopu. Rádo se stalo, kdybychom si ji nešlapali, neměli bychom z toho ten správný pocit. A Bača by na mne zbytečně čekal. Na rozdíl od prvovýstupců máme v Rampě hromadu sněhu, a tím pádem parádní plošinku na bivak.

Druhý den pouštíme vpřed Taliány, stejně jako Harrer s Kasparkem pustil Heckmaira s Vörgem. Na rozdíl od prvovýstupců nepadáme, ale upřímně řečeno, občas k tomu není daleko a docela mne zaráží, jak obtížné lezení je. Heckmair v těchto místech dvakrát spadl, jednou s vylomeným kamenem, jednou ulomil rampouch, který ovázel smyčkou a stoupl si do ní. Po každém pádu se však oklepal a naběhnul do délky s bojovným elánem: „A znovu táž reakce, jakou už u něj známe. Tak radikální odmítnutí jako pád v něm vyvolá divoký vzdor. Hned se oboří do převisu znovu. Tentokrát už rampouchu nevěří. Ztroskotáme tady? Musíme se vrátit?“

Začátek traverzu z Rampy k Pavoukovi

Anderl najde ledové madlo. Jeden ze shora visících rampouchů srostl s jedním zespoda narůstajícím ledovým pahýlem – ledový stalagmit a stalaktit se spojily. Tento rozmar přírody je klíčem od brány vězení, Anderl provlékne ledovým rampouchem smyčku, pověsí se na ni, vyseká kladivocepínem chyty do ledu nad převisem, hmatá a chytá se.

Ještě nikdy žádný úsek nevypadal tak dobrodružně, tak nebezpečně a nezvykle. Fritz, který zná řadu slavných klíčových míst Alp, tvrdí, že střešovitý převis Marmolady mu proti tomuhle připadá jako dětská hračka. Všichni jsme napjatí na nejvyšší míru. Wieggerl pevně svírá lano, kdykoli připraven Anderla držet, kdyby zase letěl. Ale Anderl neletí. Je to nepocho-

pitelné, ale on dokázal zarazit nad převisem skobu hluboko do ledu...

Teď je v délce několik skob, ale i tak je třeba umět lézt, i když třeba ne tak jako Heckmair. Vzhledem k charakteru skály není cesta vyskobovaná. Představa, že jsem v tomhle zledovatělém převislém komíně – no fakt převislém, občas mi vyjely nožičky volně do prostoru – v hrudním úvazku a s rovným cepínem v ruce, vyvolává nepříjemný pocit v oblasti žaludku. Za našich napůl zimních podmínek na začátku kvě-

na se jednalo o perfektní strmou délku v ledu a mixech tak za M6. Občas nějaká ta skoba po předchůdcích, štrand ve šroubech a tradá dál.

Z konce Rampy vede tak 150 nebo 200 metrů dlouhý traverz do malého ledového pole zvaného Pavouk v horní části stěny. Podle Pavouka pojmenoval Harrer svoji knihu. Na rozdíl od nás tam kvůli zhoršenému počasí a lavinám obě družstva málem přišla o život. Ilustrativní je Harrerův popis zážitků Heckmaira s Vörgem, kteří si mimochodem mys-

leli, že Harrer s Kasparkem nápor laviny nemohli přežít, protože byli na ještě exponovanějším místě: „Už nemohli zatlout jedinou bezpečnou skobu – a to nejen proto, že na to neměli čas. Neměli skoby; všechny zůstaly u mě. Já jako poslední nesl dobrých deset kilo železa, které jsem vytloukl.“

Heckmair se držel jen cepínem. Ledový proud mu sahal až na boky, hrozilo mu, že ho spláchne jako zvadlý list. Ale Anderlova síla tomu skoro nesnesitelnému tlaku odolávala. A i při tom nadlidském

vypětí se projevil jako kamarád. Navzdory krajní nouzi měl ještě čas myslet na Wieggerla, který byl pod ním a mnohem méně chráněný. Anderl držel jednou rukou cepín a druhou Vörga za límec. Tak přestáli obě laviny. Obě družstva byla neobyčejně překvapena, když zjistila, že druzí také žijí: Jak je to možné, to je přece zázrak!

Zavolali jsme na ně a oni skutečně odpovídali.

Zmocnila se nás nepopsatelná radost. Že pocit kamarádství může být tak silný, to si uvědomíte, teprve když zjistíte, že kamarádi, o kterých jste si mysleli, že jsou mrtví, žijí.“

Nad Pavoukem prvovýstupci absolvovali druhý bivač a za špatného počasí pokračovali třetí den k vrcholu výlezovými komíny. Ono slovní spojení „výlezový komín“ zní něco jako „odchod na párek“. Opak je pravdou. Tady to chce umět mrskat ty šestky v zimě v Tatrách, abyste se nezasekli v nejištěných pětkách, kterými může docela dobře valit sníh tak, jako při prvovýstupu:

„Nahoře nad hřebenem slyšíme kvílet bouři. U nás je bezvětří. Vítr zvedají pouze

laviny, které přicházejí shora a řítí se přes nás. Zjišťujeme jejich jízdní řád a budeme se podle něj řídit. Tisní nás představa, co by bylo, kdybychom stáli ještě níž, kdybychom dnes museli zápasit s Pavoukem. Malé laviny, které přicházejí žlebem nad námi, jsou jen částí velkých lavin, živých z mnoha kanálů a klouzajících přes ledové pole Pavouka. Jsme šťastni, že jsme tak vysoko. Zároveň je nám však jasné, že ten stísněný bivač nebyl nic proti tomu, co nám přichystá dnešek.“

Nás taky zastihlo ve výlezu horší počasí. Jízdní řád lavinek byl ale tak nějak nepřetržitý, že bylo lepší se jím neřídit. Stáli jsme pod jedním komínem, který Talíáni přelezli ještě za „sucha“, když se začalo z nebe sypat a sypat. Tak jsme tam stáli asi dvacet minut, až jsme naznali, že bychom tam mohli stát dobu neurčitou a nezbylo než si dotáhnout kapuci a pokračovat vzhůru. Někde v těchto komínech absolvoval Heckmair svůj poslední pád, který je tak kuriózní, že stojí za to očitovat jeho delší popis z Heckmairovy knihy *Tři poslední problémy Alp*:

„Wieggerle, pozor!

A už jsem jel...

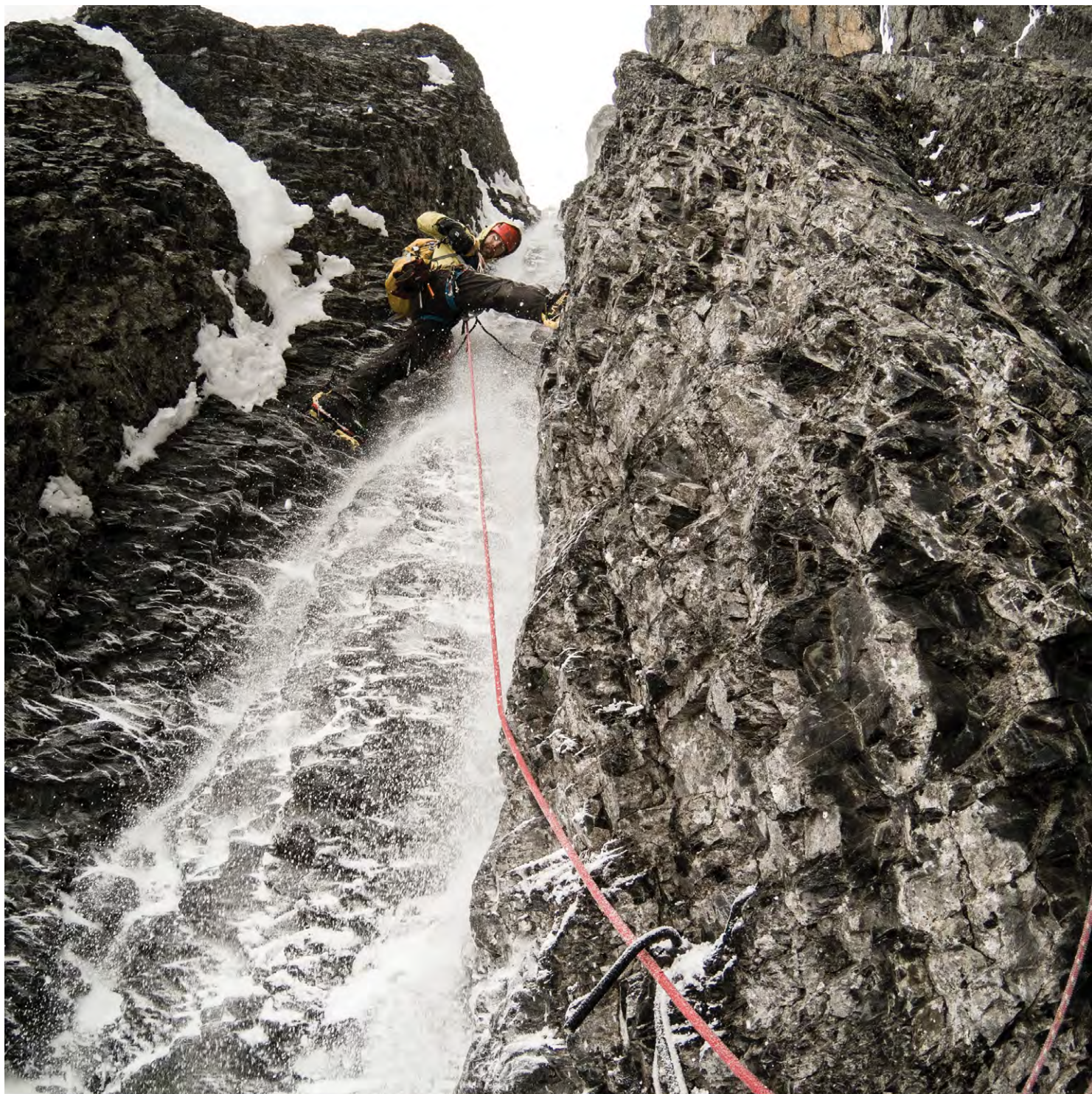
Wieggerl byl ve střehu. Dobíral, co mohl. Já však letěl přímo na něj. Nebyl to volný pád, protože žleb měl sklon, ale šíleně rychlý skluz. Ve chvíli pádu jsem se vytočil obličejem ven, abych se nepřevrátil hlavou dolů. Wieggerl pustil lano a zachytil mne rukama. Přitom mu jeden hrot mých mačiek zajel do dlaně. Převrtil jsem se, ale ve zlomku vteřiny jsem se chytil slaňovací skoby, to mnou trhlo, takže jsem zase dostal nohy pod sebe. Všemi dvanácti hroty jsem se zarazil do ledu – a stál jsem.

Nápor, jímž jsem se řítil na Wieggerla, vyhodil i jeho ze stanoviště, ale stačil se chytit, a tak jsme stáli metr pod stanovištěm bez stupňů v ledu. Krok a byli jsme zase na štandu. Skoby se pochopitelně vyrvaly a já hned zarazil nové. (...) Wieggerl si stáhl palčák. Z rány mu crčela krev, ale zcela tmavá, takže nebyla zasažena tepna. Podíval jsem se na stěnu. Bohudík, lavina ještě nešla. Rychle dolů batoh, vyndat obvazy a ovázat ruku. Wieggerl byl bílý jako stěna. Pokud vůbec měl ještě nějakou barvu, pak zelenou.

„Je ti blbě?“

„Já ti nevím,“ řekl.

Hned jsem se postavil tak, aby se v žádném případě nezřítíl. „Seber se, teď jde o všechno!“ V té chvíli jsem nahmatal lahvičku se srdečními kapkami, kterou mi pro všechny případy dala doktorka Belartová z Grindenwaldu se slovy: „Kdyby s sebou měl tyhle kapky Toni Kurz, snad by tu krizi přečkal!“ Měli jsme je použít pouze v nejkrajnějším, v tom nejvážnějším případě. Na lahvičce bylo napsáno... deset kapek. Já ale Wieggerlovi natřpal do úst rovnou polovinu, druhou půlku

jsem vypil sám, protože jsem měl žízeň. Na to jsme si dali pár kousků hroznového cukru a byli jsme zase v pořádku. Lavině pořád nikde. „Hele, já se do toho převinu zas pustím.“ Jenom na mě, prosím tě, zase nespádni,“ požádal Wieggerl slabounkým hlasem.“

Tak proti tomuto byl náš výlet na Eiger vyslovenou selankou. Jak příjemné bylo číst si vzpomínky aktérů v teplé posteli a znovu si připomenout, že v homeopatickém ředění nám dal Eiger

ochutnat něco ze zkušenosti prvovýstupců. Sníh tekoucí komíny, bivak, několik ran kamením a ledem, skála pokrytá tenkou vrstvou glazury, kde je to úplně stejně nezajistitelné jak v roce 1938, tak v roce 2018, nebo nekonečná firnová pole. Homeopatická zkušenost zprostředkovaná lezením rovných 80 let po Andreasu Heckmairovi, Ludwigu Vörgovi, Fritzu Kasparkovi a Heinrichu Harrerovi. Nezapomínejte však, že homeopatie někdy vyvolává velmi silné účinky.

Otázky na tělo pro Baču:

1) OKNA

Zdá se mi trochu paradoxní, že v jedné z největších severních stěn Evropy svítí v noci lampa a jsou v ní okna, za kterými jede vlak. Myslíš si, že ta okna snižují náročnost stěny, nebo vytváří pouhou iluzi bezpečí?

Okna tam byla i za doby prvovýstupců. Upřímně, ta stěna není stěnou ukrytou někde hluboko v horách, ale je součástí místního alpinistického divadla. Což určitě dodává falešný pocit jistoty, hlavně v dnešní době kvalitních předpovědí a letecké záchrany. První okno

v klasické stěně navíc láká k tomu si stěnu pouze „vyzkoušet“ na podmínky. Pokud někdo hledá opuštěnou velkou stěnu, měl by se poohlédnout někde jinde. Na druhou stranu tahle stěna je dostatečně rozsáhlá na to, aby se tam i zkušený horolezec cítil poněkud ztracen. Ztracen v myšlenkách ... „tak blízko, a přece tak daleko“.

2) DOBROU NÁLADU S SEBOU

Za léta mám vypozerovaný, že čím je hnusnější, tím máš lepší náladu. Ve stěně byla docela sranda, a přitom bylo celkem hezky. Co si myslíš, že bychom mohli doporučit ostatním, aby měli stejně dobrou nebo ještě lepší náladu? Aby bylo ještě

veseleji, že bychom s sebou vzali příště Kátu (do mariáše)?

Jedním z nejdůležitějších faktorů pro úspěch v horách je umění dobré nálady vycházející z motivace. Motivaci může mít každý jinou, ale měla by být založena na takových základech, aby se nevytratila s prvním neúspěchem, bolestí, nepohodou. Naopak, motivace by měla růst, aby nahradila ubývající síly jak fyzické, tak psychické. K tomu je potřeba mít zkušenosti a kvalitního parťáka. Ženy se zkušenostmi v horách mohou jen doporučit, většinou převyšují muže ne silou fyzickou, ale mentální.

3) MATROŠ

Lidi většinou zajímá vybavení. Vzpomínám si správně, že jsme s sebou měli dvě skoby, které jsme nepoužili, osm čoků, pět friendů a jedno plný lano délky 60 metrů (Singing Rock Glory 9,3 mm s teflonovou úpravou)? Na přikrytí jsi vzal jakousi péřovou dušnu a uříznutý károšky pod zadek. Z Číny jsi mi objednal fungl novou čelovku, já měl batoh Doldy superlight....

Já si ani nepamatuju, že bych někde dával frienda, ale bylo potřeba dost smyček s karabinama na procvaknutí těch starých skob v těžších délkách a zavrtali jsme dva krátký šrouby. Jo, šli jsme dost nalehko, abych to všechno unesl, protože tys musel šetřit síly na sestup. Jednu péřovou přikrývku od Aegimaxu (800 g), uřízlý karimatky, 300g žďarák, MSR Reactor, Nalgenku, Travellunch a 15 tyčinek. Čelovky super čínský Nitecore HC65 s výkonem 1.000 lm. A oba jsme ležli v oblečení Tilak a botách G2 od La Sportiva.

4) KDY VYRAZIT

Kdy je nejlepší na severní stěnu Eigeru vyrazit?

No, dřív, když nebyly v létě ty děsný vedra, tak byl nejlepší brzký podzim. Ale teď jasně vítězí přelom dubna a května, nejlépe když nasněží po nějaké teplé periodě a stěna trošku opadá. Na spodní délky po těžkou spáru to chce mít hodně sněhu, jinak je to sice hezký lezení, ale zdlouhavý.

5) TRÉNINK NA EIGER

Kdybys nešlapal stopu, tak bych tě nestíhal. Zaplať Pánbůh za čerstvej sněh. Netrénuješ náhodou tajně? Porad' případně čtenářům něco k tréninku na severní stěnu. Víím, že Ueli Steck do tréninku započítával i aktivity se svou ženou. Tak vlastně nevím, jestli tou stěnou tak utíkal před něčím, nebo za něčím...

No my jsme si přece dole na Eigergletscher nechali piva a Kačenku, tak motivace byla jasná ☺

Eiger na přelomu dubna a května

Pod vrcholem

Optimální je to lézt jako my s jedním bivačem. Jednodenní přelez chce dobrou znalost cesty.

Každopádně tahle stěna vyžaduje vyrovnanou dvojici, kdy oba musí umět lízt souběžně najistotu pětky v Tatrách a umět bivakovat v horách. Takže na prvním místě je třeba natrénovat morál, tahle cesta není pro strašpytly. Dále je třeba mít sílu na lezení s batohem – v těžších délkách to táhne za ruce a síla by mohla chybět. Prošlapávání stopy je myslím na posledním místě, stačí před výstupem pár

týdnů pravidelně chodit běhat, aby tělo přeplulo do vytrvalostního režimu.

6) LIKES AND DISLIKES

Co se ti na severní stěně Eigeru nejvíc líbí? A co se ti nejvíc líbilo v severní stěně Eigeru? Je něco, co se ti tam nelíbilo?

Tuhle otázku jsem si musel přečíst dvakrát. Severní stěna Eigeru je super svojí přístupností, člověk vysedne z vláčku a za pár minut leze. Je to velké hřiště se spoustou možností jak kombinovaných cest ve skále a ledu s příměsí historie a technického lezení, tak čistě skalních cest moderního charakteru v ženevském piliří. I okolí a výhledy jsou super.

V severní stěně se mi líbila lezecká pohoda s mým dlouholetým kamarádem, absolutní zóna, kdy člověk hledí jen nahoru a stoupá.

To negativní se vytrácí a zůstává jen prázdná mysl připravená na příliv pozitivních myšlenek.

7) WOMAN STUDIES

Proč vlastně nejela ta Alena Čepelková? Sice tvrdí, že ženský do hor nepatřej, ale tajně tam chodí a snad i říká, že se přidá, neboť jí chybí do sbírky motýlů...

Alena se mi vždycky líbila a chtěl jsem ji do hor dostat, ale zatím se vždycky vymluvila. Ženy v horách jsou velmi inspirativní a to, že tam nepatří, je jen šovinistická narážka z dob, kdy hlavním motivem bylo hrdinství. V dnešní době sebezpoznavání je naopak velmi zajímavé sdílet s nimi místo v bivačce, vyměňovat si názory a pozorovat jejich hledání cesty k dosažení vrcholu.

text a foto | Stoupa, Bača, Kača

SKIALP NENÍ PRO KAŽDÉHO

Zadní vstup. Extra odolný materiál.
Zipy a spony ovladatelné v palčácích.
Tohle jsou základní předpoklady.

